

Куренівський русин Іван Крюгер

Серед поетів наймолодшого покоління Крюгер і досі залишається для мене втаємниченим. Як можна жити в одному з київських районів на початку двадцять першого століття й користати «яті», «єри», «юс великий» та «юс малий» у своїх писаннях?

Як можна славословити будителя підкарпатських русинів позаминулого століття Олександра Духновича, каноніка Пряшівської єпархії, що за тисячу кілометрів од Іванової Куренівки, на пам'ятнику котрого в Пряшеві пише на зеленій фарбі постаменту «будителю карпатороссов».

Для Крюгера не є незвичним приїхати в прикарпатське містечко Тисмениця не лише до, на жаль, усопшого Олега Лишеги, а й покласти-зачепити червону герберу за ріжок пам'яткової таблиці батькові Зигмундта Фройда.

Крюгер неупереджено переїжджає карпатські тунелі на «отцюзнину» (нею він вважає Закар-

паття) й у Різдв'яну хуртечу несе до котельні ніжними пальчиками в тендітних лайкових рукавичках тяжкі букові поліна. Я чомусь подумав, що це сам граф Валентин Другет споглядає вогонь у Гуменному.

Куренівка й Закарпаття пересіклися давно. Мій батько як полонений австрійський вояк чи то будував, чи ремонтував Дарницький залізничний міст і часто згадував Овруч, Куренівку, при чому в глибокій старості в маразматичних мареннях приходили до нього ці місця.

З багатоповерхівки Іванових батьків видно маленький старокиївський особнячок, де напевно ростуть вишеньки, з гілочок яких Іванів тато виготовляє дивожний напій.

Безлюдний Київ кінця лютого 2014 року, навіть вуличні ліхтарі пригаслі. Ми йдемо з Іваном з вулиці Олеся Гончара в напрямку вулиці Симона Петлюри. З дому, де колись містився магазин «Поезія», орудують снайпери. В пітьмі чорніє борідка Крюгера. З ним не лячно...

З ним і про Фрейда, про Харків, навіть можна склеїти напівграмотні тяжкі угорські фрази.

Кажуть і в тоніцькій стебелинці трави є серце. У серці Іванової поезії Куренівка, Київ, Київська Русь. Бо він такий підкарпатський русин, як я русин київський. Я скептично ставлюся до Мережевих здравиць: «Слава нянькови Крюгерови!». Та якщо вибагливий читач заплатить за збірку Крюгера й прочитає її, то моя зневіра згине «як роса на сонці» і я радий повторю цей сакраментальний лозунг. Бо книжка варта цього. А все інше додають наші літературні «дідичі й естети».

Петро Мідянка